

АГАТА КРИСТИ ТАЙНАТА НА СИНЯТА ВАЗА

Превод от английски: Веселин Иванчев, 1995

chitanka.info

С печален вид Джак Хартингтън се опита да прецени правия си удар. Заставайки до топката, повдигна отново поглед към целта и измери разстоянието с очи. Изражението на лицето му ясно издаваше цялото презрение и отвращение, които чувстваше. Измъкна с въздишка стика си за голф, изпробва два яростни удара, които отнесоха едно глухарче заедно със сноп трева, и най-сетне решително се насочи към топката.

Трудно е да си на двадесет и четири, едничката амбиция в живота ти да е да преодолееш, доколкото е възможно непохватността си в голфа, а пък да е необходимо да отделяш време и внимание на прехраната си. Пет дни и половина от седмицата Джак бе принуден да прекарва в нещо като махагонова гробница в града. Събота сутринта и цялата неделя бяха фанатично посветени на истинските неща в живота. В изблик на усърдие той бе наел стая в малкия хотел, близо до гара Стортън Хийт, ставаше ежедневно в шест сутринта, като не пропускаше да оползотвори и последния час преди влака в осем и четиридесет и шест.

Единственият недостатък на целия план бе, че толкова рано сутринта той по принцип не можеше да уцели каквото и да било. Нескопосаният удар запрати топката далеч от целта. Всички топки се носеха безцелно по игрището и му бяха необходими най-малко четири допълнителни удара, независимо от терена.

Джак въздъхна, стисна стика и си повтори вълшебните думи: „Лявата до края и не поглеждай нагоре.“

Залитна назад и се вцепени от пронизителния писък, който огласи тишината на лятната утрин.

— Убийство! Помощ! Убийство!

Беше глас на жена. Викът постепенно замря, последван от сподавено стенание.

Джак захвърли стика си и се затича в посоката, откъдето бе дошъл викът. Бе някъде съвсем наблизо. Тази част от игрището се намираще на доста диво място и наоколо имаше само няколко къщи. Всъщност само една бе в непосредствена близост. Малка живописна вила, на която Джак често бе обръщал внимание поради старовремската ѝ изисканост. Насочи се именно към нея. Къщата бе скрита от покрит с пирен хълм, но той го заобиколи и след минута вече бе опрял ръка на малката, залостена от резе врата.

В градината видя младо момиче и естествено заключи, че тя е извикала за помощ. Скоро обаче промени мнението си.

Момичето държеше малка кошница в ръката си, до половина пълна с плевели, които явно бе откъснала сама от широката леха с теменужки. Очите ѝ тъмнееха, меки като кадифе, по-скоро виолетови, отколкото сини. В широката си виолетова рокля самата тя приличаше на теменужка.

Погледна Джак с израз на досада и учудване.

— Прощавайте — започна младият мъж. — Вие ли извикахте преди малко?

— Аз? Не. Не съм била аз.

Искреното ѝ учудване обърка Джак. Гласът ѝ бе приятен и мек, с лек чуждестранен акцент.

— Но вероятно сте чули! — възкликна той. — Викът дойде оттук наблизо.

Тя се вторачи в него.

— Нищо не съм чула.

Сега Джак на свой ред се учуди. Беше напълно невъзможно да не е чула агонизиращия зов за помощ. Въпреки това изглеждаше толкова спокойна, че едва ли го лъжеше.

— Чу се отнякъде съвсем наблизо — настоя той.

В погледа ѝ вече се прокрадна съмнение.

— Какво викаше?

— Убийство! Помощ! Убийство!

— Убийство! Помощ! Убийство! — повтори момичето. — Някой трябва да ви е изиграл номер, мосю. Кой би могъл да бъде убит тук?

Джак объркано се озърна, очаквайки да види труп на градинската пътека. Беше сигурен, че викът е истински, а не плод на неговото въображение. Огледа прозорците на вилата. Всичко бе тихо и спокойно.

— Искате ли да претърсите къщата? — попита сухо момичето. Тя бе до такава степен скептично настроена, че Джак се обърка още повече. Той извърна лице.

— Извинете. Сигурно е дошъл някъде отгоре, откъм гората.

Повдигна шапката си и се отдалечи. Когато извърна поглед назад, видя, че момичето спокойно продължава да плеви.

Известно време броди из гората, но не намери следи от нещо необичайно. Повече от всякога бе убеден, че е чул вика. Накрая изостави търсенето и се забърза към хотела, закуси надве-натри, за да хване както обикновено влака в осем и четиридесет и шест в последната минута. Докато седеше във влака, го обзеха съмнения. Не трябваше ли веднага да се обади в полицията и да каже какво е чул? Не го бе направил единствено поради скептичното отношение на момичето. Тя определено бе решила, че си фантазира, а пък и в полицията вероятно щяха да помислят така. *Беше ли* абсолютно сигурен, че е чул вика?

Както често се случва, когато човек се опитва да възстанови отминало събитие, той не се чувства толкова уверен, колкото преди. Може да е било далечен крясък на птица, който да му е заприличал на женски глас?

Той гневно отхвърли подобно предположение. Беше глас на жена и той го бе чул. Спомни си, че бе погледнал часовника си точно преди да чуе вика. Сигурен бе, че го чу около седем и двадесет и пет. Този факт вероятно би помогнал на полицията, в случай че имаше за какво.

Когато се върна у дома същата вечер, той прегледа нетърпеливо пресата, за да провери дали не е извършено някакво престъпление. Не намери нищо подобно и вече не знаеше дали да се чувства облекчен, или разочарован.

Следващата сутрин бе влажна, толкова влажна, че би охладила ентузиазма дори и на най-запаления играч. Джак стана в последния възможен момент, изгълта закуската си, хукна за влака и започна да преглежда вестниците. Нямаше и помен от някакви ужасни разкрития. Във вечерните вестници — също.

— Странно — каза си Джак. — Но какво да се прави. Сигурно някакви проклети хлапета са си правили номера в гората.

На другата сутрин излезе рано. Когато мина покрай малката вила, забеляза с ъгълчето на окото си същото момиче отново да плеви в градината. Очевидно ѝ беше навик. Направи особено добър приближаващ удар, като се надяваше тя да го е забелязала. Докато се подготвяше за следващия си удар, той хвърли поглед на часовника си.

— Точно седем и двадесет и пет — промърмори той. — Чудно дали...

Изведнъж се вкамени. Някъде зад него проехтя същият вик, който така го бе стреснал преди. Женски глас, изпълнен с ужас.

— Убийство! Помощ! Убийство!

Джак хукна нагам. Теменужното момиче стоеше близо до железната врата. Тя се сепна, като видя Джак да приближава тичешком и да вика, ликувайки:

— Този път не може да не сте го чули.

Някакво усещане, което той не можа да определи, я накара да разшири очи и той забеляза, че момичето се отдръпна от него и дори погледна назад към къщата, все едно се готвеше да побегне за помощ.

Тя се втренчи в него и поклати глава.

— Нищо не съм чула.

Все едно че нещо го удари по челото. Откровеността ѝ бе така очевидна, че не можеше да не ѝ повярва. Но въпреки това не можеше да си го е измислил, не, не би могъл...

Гласът ѝ прозвуча внимателно, почти със съчувствие.

— Шок през войната, нали?

За миг той разбра причината за нейната уплаха и погледа ѝ към къщата. Тя считаше, че той страда от халюцинации...

Тогава му дойде ужасната мисъл. Обляха го студени вълни. Не беше ли права? *Не страдаше ли* от халюцинации? Обзет от ужас от тази мисъл, той се обърна и, залитайки, се отдалечи, без да отрони и дума. Момичето го проследи с поглед. Въздъхна и поклати глава, сетне се наведе и продължи да плеви.

Джак се опита да прецени нещата. „В случай че чуя проклетия вик отново в седем и двадесет и пет, ще бъде ясно, че страдам от някакви халюцинации. Но аз няма да го чуя.“

Целия ден се чувстваше нервен. Легна си рано, решен сутринта да подложи на проверка нещата.

Както често се случва в подобни случаи, до среднощ не можа да заспи и накрая се успа. Бе станало седем и двадесет, когато излезе от хотела и тичешком се отправи към мястото. Разбра, че няма да успее да стигне до въпросното място в седем и двадесет и пет, но ако виковете бяха чиста халюцинация, би трябвало да ги чуе, където и да се намира. Продължи да тича, а очите му бяха втренчени в часовника.

Двадесет и пет. Отдалече се чу ехото от вика на женски глас. Не можеха да се отличат думи, но той беше сигурен, че това е същият вик,

който бе чул и преди, и че идва от същото място, някъде в околността на вилата.

Чудно, но този факт го накара да се почувства сигурен. Въпреки всичко не бе изключено да е някакъв номер. Макар да беше малко вероятно, може би онова момиче си правеше шеги с него. Изпъна решително рамене и извади стика от чантата си. Ще изиграе няколкото дупки в посока на вилата.

Както обикновено, момичето беше в градината. Тя го погледна и той я поздрави доста срамежливо, като повдигна леко шапката си... Тази сутрин, помисли си той, тя изглеждаше по-красива от всякога.

— Хубав ден, нали? — подметна бодро Джак, проклинайки в себе си баналността на тази фраза.

— Да, наистина, прекрасен.

— Добър е и за градината, вероятно?

Тя се усмихна леко и очарователна трапчинка се очерта на едната ѝ буза.

— За жалост, не! Моите цветя имат нужда от дъжд. Вижте, почти са изсъхнали.

Джак се възползва от поканата, приближи се до ниския бодлив плет, отделящ градината от пътя, и надникна вътре.

— Изглеждат съвсем добре — отбеляза сковано той, ясно осъзнавайки, че тя го огледа с леко съжалителен поглед.

— Слънцето е чудесно, нали? — подхвърли момичето. — Цветята винаги могат да бъдат полети. Слънцето обаче дава сила и възстановява здравето. Виждам, че мосю е много по-добре днес.

Съчувственият ѝ тон безкрайно раздразни Джак.

— Чувствам се съвсем добре — отвърна той, но си помисли: „Да го вземат дяволите! Като че се опитва да ме лекува със сугестия.“

— Чудесно — побърза да отговори тя с успокояващ глас.

Джак имаше неприятното чувство, че тя не му вярва. Вкара още няколко топки и забърза за закуска. Докато закусваше, не за пръв път почувства, че човекът от съседната маса внимателно го оглежда. Беше мъж на средна възраст с решително, волево лице. Имаше малка тъмна брадичка, пронизателен поглед на сивите му очи и уверени свободни маниери, които издаваха принадлежността му към кастата на добрите професионалисти. Джак беше чувал, че името му е Лавингтън и

някакви неопределени слухове, че е известен медик, но тъй като не минаваше често по Харли Стрийт, това не му говореше много.

Но тази сутрин повече от всякога чувството, че е наблюдаван тайно, бе особено осезателно и предизвика лек страх у него. Може би тайната му бе ясно изписана на лицето и всеки можеше да се досети? И дали този човек поради професията си можеше да разбере, че има нещо нередно в сивото му вещество?

Джак потрепери при тази мисъл. Истина ли беше? Наистина ли полудяваше? Халюцинация ли бе всичко, или огромна измама?

Изведнъж му дойде наум много прост начин, за да провери. Досега, когато бе излизал, винаги беше сам. Ами в случай че имаше някой с него? Тогава само едно нещо от три би могло да се случи. Гласът може да не се обади. Да го чуят и двамата. Или само той да го чуе.

Същата вечер приведе в изпълнение плана си. Искаше му се Лавингтън да дойде с него. Много лесно се заприказваха. По-възрастният човек вероятно това и бе чакал. Беше очевидно, че по една или друга причина Джак го интересуваше. Той с лекота и съвсем естествено предложи да поиграят малко голф преди закуска. Уговориха се за следващата сутрин.

Тръгнаха малко преди седем. Денят беше идеален, спокоен и безоблачен, но не много топъл. Докторът играеше добре, за разлика от Джак. Цялото му внимание беше приковано към приближаващия момент. Често поглеждаше тайно към часовника си. Стигнаха до седмото възвишение. Между него и дупката се намираше малката вила. Беше седем и двадесет.

Както обикновено, момичето беше в градината, когато минаха оттам. Не ги погледна.

На игрището имаше две топки, тази на Джак, близо до дупката и тази на доктора, малко по-далеч.

— Сега ще го направя — каза Лавингтън. — Би трябвало да успея.

Той се наведе, за да прецени пътя на топката. Джак стоеше вцепенен с приковани в часовника очи. Беше точно седем и двадесет и пет.

Топката премина бързо по тревата, спря на ръба на дупката, поколеба се и падна в нея.

— Добър удар — изкоментира Джак. Гласът му бе хриплив и съвсем чужд. С въздишка на огромно облекчение придърпа часовника нагоре по ръката си. Не се беше случило нищо. Магията бе развалена.

— Нали нямате нищо против да ме изчакате да запаля лулата си? — попита Джак.

Спряха се за малко на осмото възвишение. С треперещи пръсти, които не се подчиняваха на волята му, Джак напълни и запали лулата си. Огромна тежест се бе свлякла от плещите му.

— Боже, какъв чудесен ден! — отбеляза той с огромно задоволство, вглеждайки се в откритата се пред него гледка. — Хайде, ваш ред е, Лавингтън!

И тогава се случи. Точно в момента, в който докторът удари топката, се чу пронизителен женски глас, изпълнен с ужас.

— Убийство! Помощ! Убийство!

Лулата падна от безпомощната ръка на Джак, той се извърна бързо по посоката на звука, а после се вторачи вцепенен в своя партньор.

Лавингтън гледаше надолу по терена, закривайки с ръка очите си.

— Малко по-късо. Но ми се струва, че въпреки това премина препятствието — рече Лавингтън.

Не беше чул нищо.

На Джак му се стори, че всичко се завъртя около него. Направи една-две стъпки, олюля се и падна. Когато се свести, усети, че лежи на тревата, а Лавингтън се беше навел над него.

— Хайде, полека сега, полекичка.

— Какво е станало?

— Припаднахте, млади човече. Или почти се опитахте да го сторите.

— Боже! — изпъшка Джак.

— Какво ви има? Нещо с главата ли?

— Ще ви кажа след малко. Но нека преди това аз ви попитам нещо.

Докторът запали лулата си и приседна върху насипа.

— Питайте каквото пожелаете — отвърна той спокойно.

— През последните дни ме наблюдавате. Защо?

Лавингтън леко премигна.

— Твърде странен въпрос. Всеки може да гледа, където си иска.

— Не ме баламосвайте. Питам съвсем сериозно. Имам жизненоважна причина да се интересувам.

Лицето на Лавингтън стана сериозно.

— Ще ви отговоря съвсем прямо. Забелязах у вас признаците на огромно напрежение и се чудех на какво би могло да се дължи.

— Много е просто — горчиво отвърна Джак. — Аз полудявам. — Той направи драматична пауза, но думите му, изглежда, не събудиха интереса и реакцията, които очакваше. Той повтори: — Наистина полудявам.

— Много интересно — промърмори Лавингтън. — Много любопитно.

У Джак се надигна недоволство.

— Предполагам, че за вас е така. Всички лекари са дяволски лишени от съчувствие.

— Хайде, хайде, млади приятелю, говорите каквото ви падне. Да започнем с това, че макар да съм дипломиран, аз не практикувам. Не съм лекар в точния смисъл на думата. Искам да кажа лекар на тялото.

Джак го гледаше напрегнато.

— А на психиката?

— Да, в известен смисъл, но по-вярно би било да кажем на душата.

— О!

— Усещам пренебрежението в тона ви, но все пак трябва да има начин да назоваваме активния принцип, който би могъл да бъде отделен и да съществува, независимо от своя телесен дом. Трябва да се споразумеем относно душата, млади човече. Това не е единствено религиозен термин, измислен от свещениците. Но нека го наречем разсъдък, подсъзнателно „аз“, или да използваме някой друг термин, който би ви се харесал. Не трябва да се сърдите на начина, по който говоря. Мога да ви уверя, че веднага ми се стори много любопитно нормален и уравновесен млад мъж като вас да страда от заблудата, че полудява.

— Не съм на себе си. Напълно откачам.

— Ще ми простите, но не съм склонен да ви повярвам.

— Страдам от халюцинации.

— След вечеря?

— Не, сутрин.

— Едва ли — каза докторът и припали загасналата си лула.

— Уверявам ви. Чувам неща, които никой друг не чува.

— Един човек на хиляда е способен да види луните на Юпитер.

Няма никаква причина да се съмняваме в тяхното съществуване само защото останалите деветстотин деветдесет и девет души не ги виждат и заради това да обявим този един за луд.

— Луните на Юпитер са доказана научна истина.

— Напълно е възможно днешните видения да се окажат утрешните научни факти.

Без да иска, Джак бе повлиян от деловия тон на Лавингтън. Почувства се несравнимо по-спокоен и ободрен. Докторът се загледа внимателно в него известно време и след това кимна.

— Така е по-добре — каза той. — Такива младоци като вас твърдоглаво вярват, че нищо не може да съществува извън собствената им философия за света и съответно вдигат огромна паника, когато нещо изведнъж разклати тези им устои. Сега нека чуем какви са основанията да считате, че полудявате и тогава ще решим дали да ви изпратим в лудница, или не.

Джак предаде възможно най-правдиво цялата поредица от случки.

— Само едно не мога да разбера — завърши той, — защо тази сутрин се случи в седем и половина. Пет минути по-късно.

Лавингтън помисли за малко.

— Колко е часът по вашия часовник? — попита той.

— Осем без петнадесет — отговори Джак, след като го погледна.

— Тогава отговорът е повече от прост. Моят показва осем без двадесет. Вашият е с пет минути напред. За мен това е много интересна подробност. Всъщност тя е безценна.

— Защо? — заинтригува се Джак.

— И така, обяснението е, че първата сутрин *наистина* сте чули някакъв подобен вик, може да е било шега, а може и да не е било шега. На следващите сутрини сам сте си внушил, че чувате същото нещо, по същото време.

— Сигурен съм, че няма подобно нещо.

— Естествено, не е станало съзнателно. Подсъзнателното често си прави шеги с нас. Но при по-сериозно вглеждане подобна хипотеза

не би издържала. Ако това е случай на сугестия, трябваше да чуете вика в седем и двадесет и пет по вашия часовник и никога не бихте могли да го чуете, след като вече сте мислил, че това време е отминало.

— Тогава какво?

— Ами не е ли очевидно? Този вик за помощ се появява на точно определено място и време. Мястото е околността на тази вила, а часът е седем и двадесет и пет.

— Но защо точно аз да бъда този, който да го чуе? Не вярвам в призраци и всички тези истории за привидения. Стъпки от призраци и тем подобни. Защо чувам проклетото нещо?

— Е, не бихме могли да кажем сега. Интересно е, че от най-заклетите скептици стават най-добрите медиуми. Хората, които се интересуват от окултни феномени, рядко успяват да ги наблюдават лично. Някои хора виждат и чуват неща, които другите не могат. Защо, не ни е известно. Освен това в девет от десет такива случая те не биха искали да ги чуят и са убедени, че имат халюцинации, точно като вас. Това е нещо подобно на електричеството. Има вещества, които са добри проводници, други не са проводници. Дълго време не ни бе известна причината и просто трябваше да се задоволим със самия факт. Вече знаем причината. Несъмнено някой ден ще знаем, защо вие чувате вика, а момичето не. Всичко се подчинява на природните закони. Всъщност нещо подобно на свръхестественото не съществува. Трудно ще бъде да се разкрият законите на психическите явления, но всяка малка стъпка в тази насока е важна.

— Но какво да *правя* аз?

Лавингтън се изкиска.

— Виждам, че сте практичен. Ами, скъпи млади приятелю, ще закусите добре и ще си заминете за града, без да затормозвате вече главата си с неща, които не разбирате. Аз от своя страна ще се поогледам наоколо и ще видя какво бих могъл да открия около вилата. Там е сърцето на загадката, уверявам ви.

Джак се изправи.

— Добре, сър. Тръгвам. Но, бих казал...

— Да?

Джак се изчерви.

Лавингтън го изгледа развеселен.

— Не споменахте, че момичето е красиво! Е, спокойно. Считам, че загадката е започнала още преди тя да се роди.

Джак се завърна вкъщи преизпълнен с любопитство. Повярва сляпо на доктора. Бе приел нещата толкова естествено, беше говорил толкова делово и невъзмутимо, че беше впечатлил Джак.

Слизайки на вечеря, откри новия си приятел да го очаква във фойето. Докторът предложи да вечерят на една маса.

— Някакви новини, сър? — нетърпеливо попита Джак.

— Много лесно успях да науча цялата история на вилата. Първо е била обитавана от някакъв стар градинар и жена му. Старият починал, а съпругата му отишла да живее при дъщеря си. По-късно била закупена от някакъв строител, който я модернизирал доста успешно и я продал на джентълмен от града. Идвал тук през уикендите. Преди година я продал на семейство Търнър. Доколкото разбирам, те са били доста странна двойка. Той бил англичанин, а за съпругата му — екзотично изглеждаща жена, се предполага, че имала нещо руско. Живеели много спокойно, не се виждали с никой и рядко излизали от пределите на градината си. Местните клюкари твърдят, че са се страхували от нещо, но не считам, че може да се доверим на това. Един ден внезапно заминали и повече не се върнали. Посредниците тук получили писмо от мистър Търнър, с което искал къщата да бъде продадена колкото се може по-скоро. Мебелите били набързо разпродадени, а самата къща закупил мистър Молевърър. Той всъщност живял само две седмици в нея, а после я дал под наем обзаведена. Сега в нея живеят един болен от туберкулоза френски професор и дъщеря му. Дошли преди десет дни.

Джак изслуша всичко мълчаливо.

— Не мога да разбера с какво това ни помага — рече той най-сетне. — А вие?

— По-скоро бих искал да науча нещо повече за семейство Търнър — отвърна тихо Лавингтън. — Те са си тръгнали рано сутринта, както ви казах. Доколкото разбирам, никой не ги е видял да напускат. По-късно мистър Търнър е бил видян, но не мога да открия никой, който да е виждал мисис Търнър.

Джак пребледня.

— Не може да бъде... Мислите ли...

— Не се вълнувайте, млади човече. Влиянието на хората, намиращи се на прага на смъртта и особено на насилствената смърт, върху заобикалящата ги среда е особено силно. Тази среда би могла да съхрани случилото се и да го предаде на подходящо нагласен приемател. Какъвто и е вашият случай.

— Но защо аз? — измърмори, негодувайки, Джак. — Защо не някой, който би могъл да направи нещо?

— Считате подобно свойство за целенасочено и смислено, докато то е сляпо и механично. Аз самият не вярвам в призраци, които населяват определено място с дадена цел. Но толкова често съм бил свидетел на сляпо възтържествуване на справедливостта, че не бих могъл да го отдам на чисто съвпадение. Тайно движение на слепи сили, които по неясни пътища предизвикват подобен край... — Той се сепна, все едно отърсвайки се от някаква натрапчива мисъл, която го е обсебила изцяло, и се обърна към Джак със заучена усмивка. — Нека изоставим темата поне за тази вечер — предложи той.

Джак се съгласи, но не беше толкова просто да спре да мисли за това.

През уикенда усърдно се зае да проучи лично нещата, но не успя да разкрие много повече от лекаря. Заряза голфа преди закуска.

Следващото звено във веригата се появи неочаквано. Един ден, когато се върна, му съобщиха, че го очаква някаква млада дама. За негова огромна изненада това бе момичето от градината, теменужното момиче, както той я бе нарекъл за себе си. Изглеждаше много притеснена и объркана.

— Простете ми, мосю, че дойдох направо, но бих искала да ви кажа нещо. Аз...

Тя се огледа несигурно наоколо.

— Да влезем тук — предложи бързо Джак и я поведе към така наречената „Дамска приемна“ на хотела, която сега бе празна и представляваше неприятно място, декорирано обилно с червен плюш.

— Заповядайте, мис, мис...

— Маршо, мосю. Фелис Маршо.

— Седнете, мадамозел Маршо и ми разкажете.

Фелис се подчини. Днес бе облечена в тъмнозелено и красотата и очарованието на малкото, пълно с достойнство лице, бяха по-видими от всякога. Сърцето на Джак заби по-бързо, докато седеше до нея.

— И така — започна обяснението си Фелис, — ние сме тук от съвсем кратко време и още с идването си чухме, че къщата, нашата малка сладка къща, била обитавана от призраци. Никой прислужник не искаше да дойде. Това съвсем не ме смути, мога да се справям лесно с *menage*^[1] и готвенето.

„Истински ангел — помисли си заслепеният млад мъж. — Тя е прекрасна.“

Но запази израза си на делово внимание.

— Допреди четири дни си мислех, че цялата тази история с призраците е просто глупост. Мосю, в продължение на четири нощи сънувам един и същи сън. Сънувам една дама, красива, висока и много светла. В ръцете си държи синя порцеланова ваза. Тя е тъжна, много тъжна и постоянно ми подава вазата, все едно ме моли да направя нещо с нея, но напусто — тя не може да говори, а аз не разбирам какво иска. Това бе сънят през първите две нощи, но по-предишната нощ той продължи. Жената и синята ваза постепенно се стопиха и изведнъж я чух да вика, бях сигурна, че е нейният глас, нали ме разбирате. И о, мосю, тя викаше същите думи, които ми казахте онази сутрин: „Убийство! Помощ! Убийство!“. Събудих се ужасена. Казах си, че е просто кошмар, а думите са съвпадение. Но тази нощ сънят се появи отново. Какво става, мосю? Какво ще правим?

Лицето на Фелис бе ужасно изплашено. Малките ѝ ръце се бяха сключили напрегнато и тя се бе втренчила умолително в Джак. Той не изглеждаше обезпокоен, макар че точно така се чувстваше.

— Всичко е наред, мадмоазел Маршо. Не трябва да се безпокоите. Ще ви кажа какво е добре да направите, ако нямате нищо против. Повторете същата история на един мой приятел, отседнал тук. Доктор Лавингтън.

Фелис даде знак, че е съгласна и Джак отиде да потърси Лавингтън. Двамата се върнаха след няколко минути.

Лавингтън внимателно огледа момичето, докато Джак ги представи набързо. С няколко успокояващи думи той успя да я предразположи и се заслуша внимателно в историята ѝ.

— Много интересно — каза той, когато тя завърши. — Съобщили ли сте на баща си?

Фелис поклати глава.

— Не исках да го безпокоя. Той е много болен. — Очите и се напълниха със сълзи. — Пазя го от всяко нещо, което би могло да го развълнува или разтревожи.

— Разбирам ви — рече внимателно Лавингтън. — Радвам се, че се обърнахте към нас, мадмоазел Маршо. Хартингтън, както знаете, е преживял нещо подобно. Считам, че сега вече сме на върната следа. Бихте ли могли да се сетите още нещо?

Фелис направи бързо движение.

— Разбира се! Колко съм глупава. Това е най-важното в цялата история. Погледнете, мосю, ето какво намерих отзад в един от шкафовете. Явно се е плъзнала зад рафта.

Тя им подаде мръсен лист хартия за рисуване, върху който с водни бои грубо бе скициран портрет на жена. Беше пълна цапаница, но вероятно приликата бе достатъчно добра. Изобразяваше висока светла жена и имаше нещо едва забележимо, което подсказваше, че не е англичанка. Стоеше до една маса, върху която бе поставена порцеланова ваза.

— Точно тази сутрин я намерих — обясни Фелис. — *Monsieur le docteur*, това е лицето на жената, която видях в съня си, а синята ваза е съвсем същата.

— Невероятно — каза Лавингтън. — Очевидно ключът към загадката е в синята ваза. Прилича ми на китайска, вероятно старинна. Изглежда странно издължена.

— Китайска е — заключи Джак. — Виждал съм една точно такава в колекцията на чичо си. Той е известен колекционер на китайски порцелан и знаете ли, струва ми се, че съвсем наскоро видях нещо подобно.

— Китайска ваза — умисли се Лавингтън. За малко остана потънал в мислите си, после повдигна внезапно глава, а в очите му играеше странен блясък.

— Хартингтън, откога чичо ви притежава вазата?

— Откога ли? Наистина не знам.

— Помислете. Да не би да я е закупил наскоро?

— Сега, като се замислих, ми се струва, че да, скоро я купи. Аз самият не се интересувам от порцелан, но си спомням, че ми показа скоро „новите придобивки“ и тази ваза бе една от тях.

— Преди по-малко от два месеца? Семейство Търнър е напуснало къщата точно преди два месеца.

— Да, горе-долу толкова.

— Вашият чичо посещава ли понякога разпродажби в провинцията?

— Той винаги обикаля с колата си най-различни изложби.

— Това означава, че не би било толкова невероятно, ако приемем, че той е закупил порцелановия предмет при продажбата на покъщнината на семейство Търнър. Интересно съвпадение или, както го наричам, търсещите стъпки на сляпото правосъдие. Хартингтън, трябва веднага да разберете от чичо си, откъде е закупил вазата.

Лицето на Джак загуби ентузиазма си.

— Боя се, че е невъзможно. Чичо Джордж замина за континента. Аз дори нямам и адрес, където бих могъл да му пиша.

— Колко време ще отсъства?

— Най-малко от три седмици до месец.

Последва тишина. Фелис гледаше с очакване ту единия, ту другия мъж.

— Нищо ли не можем да направим? — попита плахо тя.

— Не, всъщност има едно нещо — каза Лавингтън, потискайки вълнението си. — Доста е необичайно, но ми се струва, че ще успеем. Хартингтън, трябва да вземете тази ваза. Донесете я тук и ако мадмоазел разреши, ще прекараме една нощ в къщата заедно със синята ваза.

Все едно че мравки полазиха Джак.

— Какво мислите, че ще се случи? — попита той притеснен.

— Нямам ни най-малка представа, но искрено вярвам, че загадката ще бъде разрешена, призракът ще се успокои. Съвсем възможно е вазата да има двойно дъно и там да е скрито нещо. В случай че не стане нищо, ще се надяваме на изобретателността си.

Фелис склучи ръцете си.

— Чудесна идея — възкликна тя.

Очите ѝ светеха с ентузиазъм. Джак далеч не бе толкова възхитен и вътрешно много се страхуваше, но нищо на света не можеше да го застави да си признае това пред Фелис. Докторът се държеше така, все едно предложението му бе най-обикновеното на света.

— Кога бихте могли да вземете вазата? — попита Фелис, обръщайки се към Джак.

— Утре — отвърна без желание той.

Сега се налагаше да доведе нещата докрай, но споменът за отчаяния вик за помощ, който го тревожеше всяка сутрин, трябваше да бъде прогонен, за да не измъчва повече съзнанието му.

На следващата вечер отиде в къщата на чичо си и взе въпросната ваза. Когато я видя отново, бе повече от сигурен, че е идентична с онази на скицата, но след като я разгледа внимателно, не откри никакви следи от каквото и да било тайник.

Беше единадесет часа, когато двамата с Лавингтън пристигнаха в къщата. Фелис ги очакваше и внимателно отвори вратата, преди още да успеят да почукат.

— Заповядайте — пошушна тя. — Баща ми спи на горния етаж и не трябва да го будим. Направила съм ви кафе.

Тя ги заведе в малка уютна дневна. Навеждайки се над спиртната лампа в камината, тя им приготви по чаша ароматно кафе.

Джак освободи вазата от многото ѝ обвивки. Когато я видя, дъхът на Фелис секна.

— Да, да! — възкликна нетърпеливо тя. — Тази е, бих я познала навсякъде.

Междувременно Лавингтън извършваше необходимите според него приготовления. Махна всички неща от една малка маса и я постави в средата на стаята. Около нея разположи три стола. После взе синята ваза от ръцете на Джак и я постави в центъра на масата.

— Сега — отбеляза той — сме готови. Изгасете светлината и нека се разположим около масата.

Те го послушаха. Отново в тъмното прозвуча гласът на Лавингтън.

— Недейте да мислите за каквото и да било. Не насилвайте съзнанието си. Възможно е един от нас да притежава способности на медиум. В случай че има такъв, той ще изпадне в транс. Запомнете, няма от какво да се страхувате. Освободете сърцата си от страха и се отпуснете, отпуснете...

Гласът му постепенно се изгуби и настъпи тишина. Минута след минута сякаш тишината се изпълваше с напрежението на някакви възможни събития. Лесно му беше на Лавингтън да каже: „Освободете

се от страха.“ Джак не чувстваше страх, просто беше изпаднал в паника. Беше почти напълно сигурен, че и Фелис изпитваше същото. Изведнъж чу niskия й глас, изпълнен с ужас.

— Ще се случи нещо ужасно. Предчувствам го.

— Освободете се от страха — повтори Лавингтън. — Не се съпротивлявайте на онова, което ще се случи.

Тъмнината ставаше все по-дълбока, а тишината все по-осезаема. Неясното усещане за опасност, която приближава, се засилваше.

Джак почувства, че се задъхва, задушаваше се, опасността бе толкова близо...

После моментното напрежение отмина. Той се носеше, носеше се надолу по течението, очите му се затвориха, спокойствие, тишина...

Джак леко се поразмърда. Главата му тежеше като пълна с олово. Къде се намираше?

Слънце... птички... Той лежеше, втренчил очи в небето.

Тогаваше сети. Бяха седнали. Малката стая. Фелис и докторът. Какво се беше случило?

Седна. Главата му неприятно пулсираше. Огледа се наоколо. Беше лежал в един нисък шубрак, недалече от къщата. Сигурно са се изплашили, че не е могъл да излезе от транс си, и са го изнесли на чист въздух.

Когато стигна до къщата, силно почука на вратата. Никой обаче не му отговори, нямаше и никакви признаци на живот. Сигурно бяха отишли да извикат за помощ. Или... Джак почувства как го изпълва неопределен страх. Какво се бе случило миналата нощ?

Възможно най-бързо той се върна в хотела. Тъкмо когато смяташе да зададе някои въпроси на хората от рецепцията, усети здрав удар в ребрата, който едва не го повали. Когато се обърна, изпълнен с негодувание, видя белокос, възрастен джентълмен, който се задъхваше от смях.

— Не ме очакваше, моето момче. Не ме очакваше, а? — каза господинът.

— Ами, чичо Джордж, мислех, че си много далеч. Италия или там някъде.

— Да, но не бях. Пристигнах миналата вечер в Дувър. Реших да тръгна с колата и по пътя да се отбия да те видя. И какво откривам? Цяла нощ не се прибираш, а? Хубави неща...

— Чичо Джордж — прекъсна го решително Джак, — имам да ти разправам невероятни неща. Бих казал дори, че сигурно няма да ми повярваш.

— Предполагам, че така ще стане — засмя се възрастният човек. — Все пак, можеш да опиташ.

— Но трябва да хапна — продължи Джак. — Умирам от глад.

Той го поведе към ресторанта и по време на обилното угощение разказа всичко, както се беше случило.

— И само Господ знае къде изчезнаха — завърши той.

Чичо му бе на път да получи удар.

— Вазата — успя най-сетне да промълви той. — СИНЯТА ВАЗА! Какво стана с нея?

Джак се вторачи неразбиращо в него, но потопен в потока от думи, започна да се досеща. Те се нижеха бързо:

— Минг, уникат, гордостта на колекцията ми, струва най-малко десет хиляди лири, предложение от Хогенхаймер, американския милионер, единствена по рода си в цял свят. По дяволите, господинчо, какво си направил с моята СИНЯ ВАЗА?

Джак излетя от стаята. Трябва да намери Лавингтън. Младата госпожица на рецепцията го изгледа студено.

— Доктор Лавингтън си замина късно миналата нощ, с кола. Оставил ви е бележка.

Джак бързо я отвори. Беше кратка и ясна:

Скъпи млади приятелю,

Дали е отминало времето на свръхестественото? Не съвсем, особено ако те изиграят с помощта на съвременния научен език. Най-сърдечни поздрави от Фелис, болния й баща и мен. Имаме преднина от дванадесет часа, която ми се струва предостатъчна.

Винаги ваш:

Амброуз Лавингтън, *Лекар на душата*

[1] домакинството (фр.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.